

tige Finansmænd tegner et saa mørkt Billede af vor finansielle Fremtid, kan vi vel nok gaa ud fra, at der er en Fare for en trang Fremtid, og at vi ikke bør sidde disse Betragtninger overhørigt, men hver især vise den fornødne Resignation i vore Krav til Statskassen. I sin Tale i Gaar uddybede den højtærede Finansminister Spørgsmaalet videre og tegnede Billedet endnu mørkere, hvilket ogsaa tyder paa, at Bevægelsen gaar i den Retning.

Saa vel Statskassen som en Del private har under Verdenskrigen haft store Indtægter. Statens Indtægter har, som berørt af Finansministeren, under Krigen været saa høje, at man forud for Krigen vilde have kaldt dem svimlende. Men paa den anden Side er Statens Udgifter desværre forøgede i endnu langt højere Grad, saa at Resultatet af disse Aars Finanspolitik har været en meget betydelig Forøgelse af Statsgælden, en saa stor Forøgelse, at man er ved at naa op til en Fordobling. Statsgælden er derved bragt saa højt op, at man nu vistnok maa sige Stop og søge, saa vidt det paa nogen Maade er muligt, at bringe Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter paa de aarlige Budgetter uden yderligere at gaa til Laan. Det er efter min Mening ikke noget godt Princip i Tider, hvor Indtægterne flyder rigeligt, at forøge sin Gæld, som man saa skal betale i Tider, der er mindre gunstige. Jeg ved nok, at den højtærede Finansminister vil svare mig, at vel har Indtægterne været store, men de ekstraordinære Udgifter, som er en Følge af Krigen, har været saa meget større, at det ikke er forsvarligt at lægge Byrden alene paa de nuværende Aar, men at man ved Laan bør fordele den over et længere Aaremaal. Det kan der vel være noget i, men jeg kan ikke komme bort fra, at den højtærede Finansminister i højere Grad, end sket er, burde have søgt Dækning for Statens Udgifter.

Jeg hørte nok den højtærede Finansminister i sin Tale i Gaar sige, at han var kommet med sine Indtægtslove, saa snart der var Udsigt til, at de kunde gennemføres, og at de ikke kunde have været gennemførte tidligere i dette Ting. Selv om Venstre vilde være med til det, og selv om det konservative Folkeparti vilde slutte sig til Venstre, var de ikke Flertal her i Tinget og kunde altsaa ikke gennemføre Lovene. Det er rigtigt nok, hvis man forudsætter, at Regeringspartierne har været enige om ikke at ville være med til at gennemføre Indtægtslovene før, men jeg

skulde dog tage meget fejl, dersom ikke den højtærede Finansministers Indflydelse i Regeringspartierne er saa stor, at han, hvis han havde lagt sig i Selen derfor, vilde have været i Stand til at gennemføre adskillige Indtægtslove, før det nu er sket. Saa megen Tro har jeg i hvert Fald til den højtærede Finansministers Indflydelse indenfor sine egne Partier. Det er imidlertid ikke sket, og det kan derfor ikke nytte at opholde sig derved. Men jeg har forstaaet den højtærede Finansminister saaledes, at han mener, at vi nu er kommet dertil, at vi maa søge saa vidt gørligt at skaffe Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter paa de aarlige Budgetter uden yderligere Laan. Ogsaa jeg tror, at man maa sige, at det, efter at Statslaanene nu er kommet saa højt op, at alene Forrentning og Afdrag vil tynde meget betydeligt under ordinære Forhold paa det aarlige Budget, ikke gaar an, at vi kommer højere op med Laan. Jeg er altsaa enig med den højtærede Finansminister i, at man maa søge saa vidt gørligt at standse her, og hertil haaber jeg, vi alle maa medvirke, saa at vi i høj Grad viser Resignation i vore Krav til Statskassen. Det er den Maade, hvorpaa vi kan medvirke dertil.

Jeg ved vel, at der er nogle, der siger: Det er let nok at tale til andre om at vise Resignation, naar man selv har det godt, og det er rigtigt nok. Jeg ved meget vel, at der er mange, som sidder med smaa Lønninger Landet over, jeg ved, at der er mange Lønarbejdere i By og paa Land, hos hvem der er Nød inden Døre. Disse med de smaa Lønninger og Arbejderne og for øvrigt ogsaa en Del af den danske Husmandsstand maa vi komme til Hjælp, det kan ikke gaa an, at vi lader Nøden tage Modet fra Befolkningen, der lider Nød, maa og bør og skal hjælpes. Der er en Ting til, jeg heller ikke er blind for — vi har ogsaa nylig faaet et Lovforslag i saa Henseende —, det er Arbejdsløsheden. At Arbejdsløsheden vil blive stor i den kommende Vinter, tyder alting paa, og at det vil koste meget at modvirke den, naar Nøden ikke skal blive altfor stor, kan der ikke være Tvivl om. Men naar der er Tale om at komme til Hjælp, hvor der lides Nød, har jeg Indtrykket af, at hele Rigsdagen er beredt til at hjælpe, kun er der forskellige Meninger om, hvor meget man skal have, for at det kan siges, at man ikke lider Nød. Jeg mener, at de, der har fra 4,000 Kr. og opefter i aarlig Løn, ikke lider Nød. Ganske vist kan de bruge mere, og